

болницата, и 4 души чужденци — обикалѣха съ за-
прѣтнали ржцѣ, пипаха подутитѣ мяса, рѣжаха из-
гнилитѣ части, завираха нѣкакви игли дълбоко въ
ранитѣ, въ носа и устата на болнитѣ. Имаше и вой-
ници ранени въ главата, или прѣзъ врата, или прѣзъ
носа, или прѣзъ устата. Отъ ранитѣ на всички теча-
ха кърви и фелдшеритѣ ги привързваха.

До привързочната имаше друга стая, но тамъ
не пускаха никого. Тя се казваше „операционна
стая“ и вжтрѣ докторитѣ рѣжаха раненитѣ ржцѣ и
нозѣ, които не могатъ да оздравятъ. Цвѣтанка се
опита веднажъ и тамъ да влѣзе, но не сполучи. Тя
се спрѣ прѣдъ вратата и послуша. Чуваше — сѣ-
кашъ триони скърцатъ. Но отъ вжтрѣ ни охкане,
ни викове. Тя тури око на дупката на ключалката
да види, що става вжтрѣ. Ала нѣкой извика от-
вънъ и тя веднага си отиде въ стаята.

— Дѣ се бави „сестрице“? вика засмѣно единъ
войникъ, който едва си дигаше главата отъ въз-
главницата. — Дай ми малко вода.

Цвѣтанка веднага донесе чаша вода, подаде я
и наведе глава, — сѣкашъ нѣщо я гризна, защо тя
се забави. Другитѣ войници сжщо поискаха разни
нѣщо: тютюнъ, кибритъ, чай...

Цвѣтанка послужи съ свѣткавична бързина на
всички. Тя зимаше паритѣ, които войниците ѝ по-
даваха, затича се до бакалина и купува това, що тѣ
искать. Всички се задоволиха и почнаха да се
радватъ.

Нѣкои отъ войниците бѣха млади, а нѣкои до-
ста стари, ала всички обикнаха своето „сестриче“
като своя дъщеря и сестра. Галѣха я, милваха я и
всѣки се обѣщаваше, кога излѣзе отъ болницата,
да ѝ подари нѣщо. Тя не чу нито отъ единъ вой-